

Nový kamarád

Na začátku školního roku je to s Lukášem jiné než v minulých letech. Do školy jde klidný, bez obav, že se mu budou spolužáci vysmívat kvůli náboženství. Co se stalo?

Vloni byl páták a dost častý posměch snášel statečně, i když byl ve třídě jediný věřící. Tatínek ho k tomu naučil modlitbu: „Pane Ježíši, chci být jako apoštolové, kteří měli radost, že mohou něco pro tebe vytrpět.“ V jeho situaci mu paní učitelka v půli června ještě přitížila. Když musela odejít ze třídy, ukázala na Lukáše a řekla: „Zapiš ty, kdo zlobili!“

Po odchodu učitelky házel Kuba houbou po holkách a pak vyhrožoval Lukášovi, že ho zmlátí, když to na něho řekne. Lukáš se známého rváče bál, ale na dotaz paní učitelky pravdivě popsal, co se ve třídě dělo.

„O přestávce se Kuba na Lukáše vrhl s výkřikem: „Teď ať ti pomůže Bůh!“ Pomohl mu Tomáš, který je nejsilnější nejenom ve třídě. Proč to udělal? Jeho tatínek ho bere hodně do přírody a učí ho, jak má jednat správný kluk – i to, že se má zastávat slabších. Od té doby měl Lukáš od Kuby pokoj.

Před rozdáváním vysvědčení vyprávěl Tomáš, že hned příští týden jedou s tatínkem do Tater zdolávat vysoké hory. Lukáš dostal strach, aby se jeho ochránce něco nestalo a rozhodl se, že se za něho bude hodně modlit.

Tomáš se svým tatínkem měli v horách krásné počasí, a tak zdolávali jednu horu za druhou. V poslední den je však při výstupu překvapily mraky. Zahalily je tak, že neviděli na krok před sebe. Když se snažili sestoupit, tak uhnuli z cesty. Drželi se za ruce a krok za krokem klesali a věřili, že tak vyjdou z mraků. Náhle poryv větru mraky rozehnal a oni s hrůzou zjistili, že míří přímo do propasti. Tatínek s úlevou řekl: „To se za nás musel někdo moc modlit.“

Tomáš hned pomyslel na Lukáše. Po návratu z hor se ho zeptal: „Ty ses za nás modlil?“

Přikývl a dodal: „Měl jsem o tebe strach, aby se ti něco nestalo.“

Tomáš natož řekl: „Jestli seti bude někdo kvůli Bohu smát, tak mu rozbijuhubu.“

Proto se při první cestě do školy Lukáš nebojí. Ví, že má ochránce Tomáše, který poznal, že je někdo mocnější než lidé, a proto se k němu křesťané modlí.

Vyhlášení vítězů soutěže o Brenbalovou pátku a deskovou hru

Určitě již netrpělivě čekáte na vyhlášení vítězů soutěže o ručně vyrobenou Brenbalovou pátku od Vojty Barabáše. **Výhercem se stává Vojta Pyško z Frýdlantu nad Orlicí. Gratulujeme!**

Soutěžilo se také o prázdninách s letním misijním speciálem o deskovou hru.

Výhercem deskové hry Malý princ se stává Pavel Šoupal. Gratulujeme též!

Výhry budeme rozesílat během září.

Všem soutěžícím moc děkujeme za to, že se neváhali zapojit a potrápili jak svaly, tak mozkové závity. Všem patří velký dík! A kdo jste nevyhráli, nevěste hlavu. V dalších číslech Tarsicia určitě brzy narazíte na další soutěže se zajímavými výhrami.

Ilustrace: Helena Filčíková

OTEC ŠTĚPÁN SMOLEN

Székesfehérvár

Budoucnost Evropy mnohokrát visela na vlásku a dnem, kdy byl ten vlásek zvláště tenký, byl 11. říjen roku 1601. U města Székesfehérváru, kde bylo kdysi korunováno postupně třicet osm uherských králů, se teď shromáždilo veliké křesťanské vojsko, a přestože bylo veliké, třáso se strachy. Situace se zdála bezvýchodná.

Město držela v rukou turecká armáda sultána Mehmeda III., která pronikala stále hlouběji na kontinent, a sám sultán se už prý nechal slyšet, že brzy získá Řím a že pak z chrámu svatého Petra udělá stáj pro své koně.

Vojáci čekající před městem dobře věděli, že ustoupit znamená vydat Vídeň, Prahu a nakonec možná celý Západ pohanským hordám. Těm hordám, které před sto padesáti lety pozřely Konstantinopol, klenot křesťanského Východu, a nadobro proměnily její nejkrásnější kostely v mešity a její jméno v Istanbul. Jenže jak bojovat, když křesťanů je jen osmnáct tisíc, zatímco muslimů čtyřikrát víc? Bujarý zpěv ze sultánova vojska zazníval k chudákům, kteří na druhé straně pole stáli s hlavami sklopenými a mysleli na domov.

Náhle se před mlčící křesťanskou armádou prohnal kdosi na koni a zastavil se v čele. Byl to muž s tváří starozákonního proroka, měl dlouhý vous a oblečen byl v hnědém kapucínském hábitu přepásaném prostým provazem. V jedné ruce držel otěže a ve druhé kříž. Vojskem to zašumělo: „Co ten tady chce? Co nám bude tenhle mnich vykládat? Ať se vrátí do kláštera ke svým knihám a počká, až zkáza dorazí až k němu!“

Jeden vojáků si odplivl: „To nás chce ten fráterník pohřbit ještě před bojem?“

„Počkej,“ odpověděl druhý. „Víš, kdo to je? To je přece Vavřinec z Brindisi. Pěšky prý prochodil celou Evropu a všude dělal divy. Ke každému národu uměl kázat v jeho jazyce. Dokonce silou slova přivedl do Církve mnohé protestanty a židy. Leckoho uzdravil, z leckoho vyhnal zlé duchy a v papežových službách nejednou usmířil i znesvářené krále. Třeba nás teď zachrání. Třeba přiměje sultánovo vojsko k ústupu a bude zase klid.“

Vtom jeho slova přehlušil mocný hlas, hlas zvyklý promlouvat k zástupům v těch největších chrámech křesťanského světa. „Vojáci!“ zvolal. „Vojáci! Chcete se vrátit domů? Ke svým ženám, ke svým dětem? Chcete mír? Pak se můžete obrátit a jít. Mír k vám přijde. Mír pro otroky. Ztratíte svobodu, domov se vám stane cizinou, zhasnou světla svatostánků i úsměvy vašich manželek – ale budete mít mír.“

Odměl se a hleděl zpřímá na vojáky, takže nakonec sklopili zrak i ti poslední, kteří si dosud neprohlíželi proděravě špičky svých bot. Pak tichem zahřmělo hrozivé zvolání:

„Do zbraně, křesťané! Do zbraně! Bůh nenechá poplenit země, z nichž přicházíte, země po staletí věrné Jeho evangeliu, země, kde smělo klíčit jeho slovo. Nevydá nás, pokud se nevydáme sami. Stačí nám odhodlání a vítězství je

naše. Srazíme protivníka jako David Goliáše, protože – jak praví žalm – Hospodin nemá zálibení ve svalch muže ani v síle koně, ale v těch, kdo se ho bojí. Nebojte se ničeho, bojte se jen Jeho. Kupředu!“

K údivu všech ten muž trhl otěžemi a beze zbraně, jen s pozdvíženým křížem, vyrazil vstříc nepřátelským hordě. Na muslimské straně zpěv zmlkl. Co je to za bláznů? Jenže za tím bláznem vzápětí vyrazilo vojsko odhodlané jako žádné jiné od slavných počátků křížových výprav.

Do večera bylo po bitvě. Pět koní prý padlo pod Vavřincem, ale jeho se nedotkly kulky, šavle ani dělové koule. Zázračně přežil a o tři dny později byli nepřátelé zahnáni za Dunaj. Svou prohru přisuzovali kouzlům křesťanského čaroděje.

Vavřinec zemřel o osmnáct let později v Lisabonu, vyčerpán jednou ze svých mírových misí. Roku 1881 byl svatořečen a roku 1959 papež Jan XXIII. tohoto slavného kazatele prohlásil za učitele Církve.